

ANDY!

Eddy van der Ley

Andy!

Van topvoetballer tot mediaman

INSIDE

© 2022 Eddy van der Ley
Omslagbeeld: Adrian Sommeling
Omslagontwerp: Loudmouth, Utrecht
Binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 6440 9
ISBN 978 90 488 6441 6 (e-book)
NUR 49I

www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Inside is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Proloog	7
'Alles komt goed'	13
Moederskindje	19
Vrienden voor het leven	49
Zanger	69
Kickbokser	75
Mediapionier	85
We pakken ze!	99
Bij Andy in de auto	135
Analist	153
Echte rechtsbuitens	157
Recreatievoetballer	183
Andy en Melisa	187
Vader op afstand	229
Epiloog	239

Proloog

Het is maart 2021. Aan de andere kant van de lijn klinkt het montere stemgeluid van Andy van der Meijde.

'Hey pik, alles goed? Vraagje: zou jij het leuk vinden om een boekje over mij te schrijven?'

'Een boekje? Maar je hebt toch al een boekje: *Geen genade*.'

'Klopt, maar ik denk dat het tijd is voor een nieuw boek.'

'Oké. Maar waarom dan?'

'Geldgebrek!'

'Haha. Jij? Nee!'

'Nee, joh. Maar we zijn bijna tien jaar verder. Mensen vragen me ernaar. En ik heb nieuwe verhalen te vertellen.'

'Maar is Thijs Slegers dan niet de aangewezen persoon? De schrijver van *Geen genade*? Dat lijkt me wel zo logisch en fair.'

'Thijs is bezig met een ander boek. En ik wil het binnen een jaar uitbrengen. Dus hij is geen optie. Ik wil wel iemand die me goed kent. Die mij en mijn gedrag een beetje weet in te schatten.'

'Een halve zielenknijper dus?'

'Een beetje wel, haha.'

Het klopt dat ik Andy goed ken. Hij behoort tot de stal van (sport)sprekers, met wie ik door het land trek voor presentaties of theatercolleges, of gewoon voor een potje pretentieloos ouwehoeren in voetbalkantines. In de 'onderhandelingen' met organisaties hoef ik bij Andy de inhoud zelden te duiden. Wie voor hem kiest, kiest voor een onvervalste portie onderbroekenlol met ordinaire onder- én boventoon. Maar ook opdrachtgevers die opteren voor de afdeling levensverhalen en levenslessen worden op hun wenken bediend. Zij krijgen een diepere laag van Andy te zien en te horen. In die sessies laat hij de sluier van stoerheid vallen en komt ook de kwetsbare mens in de ex-voetballer naar voren. In *Geen genade* komt die kant van Andy ook aan de orde. Maar bijna tien jaar later blijkt er dus behoefte te bestaan om nog meer met de buitenwereld te delen.

'Waar moet het dan precies over gaan?'

'Grotendeels over mijn nieuwe leven, over de afgelopen tien jaar.'

'Kan ik me iets bij voorstellen. Je bent een A-merk geworden, een succesvol media-ondernemer.'

'Maar ook over vroeger.'

'Ook over vroeger? Maar in *Geen genade* schets je volgens mij een tamelijk compleet beeld van je jeugd, je voetballoopbaan en alle schelmenstreken die je heb uitgehaald. Of heb je dingen verzwegen?'

'Dat niet. Zeker niet bewust. Ik ben heel blij met *Geen genade*. Het is een mooi boek, zonder meer. Maar er zijn ook anekdotes uit die tijd niet verteld. Als ik later met vrienden

sprak, en ik hoorde andere verhalen waar ik een rol in had, dacht ik: verrek, dat is waar ook. Dan was ik ze helemaal vergeten.'

'Dus je wilt een combinatie van toen en nu?'

'Eigenlijk wel. Natuurlijk moet het vooral over mijn leven sinds 2012 gaan. Ik bedoel: vooral dát is nieuw voor de mensen.'

'Nou ja, nieuw... Mensen hebben je via YouTube, Instagram en tv op de voet kunnen volgen.'

'Klopt, maar dan nog weten ze lang niet alles over me. Over de dingen die achter de schermen gebeuren. Over mijn vreemde gewoontes. Mijn autistische trekjes. Al ben ik in vergelijking met tien jaar geleden ook wel veranderd. Gelukkig wel, zeg.'

'Aan de andere kant: je kunt Andy wel uit Malburgen-West halen, maar Malburgen-West niet uit Andy.'

'Dat is zeker waar, want media-ondernemer of niet, ik zal altijd dat Arnhemse straatschoffie blijven.'

'Oké. Duidelijk. Maar het moet dan wel een compleet ander boek worden dan *Geen genade*. Ook qua opzet.'

'Eens.'

'Ga ik even over nadenken.'

Twee weken later. Na onder anderen Thijs Slegers te hebben geïnformeerd, bel ik Andy.

'Laten we er maar voor gaan. En misschien is het leuk en zinvol om samen gesprekken te voeren met mensen die jou

goed kennen. Dan krijgen we een completer beeld van je.'

'Lijkt me goed. Anders is het alléén maar mijn verhaal, zoals in *Geen genade*. En bij sommige mensen is het juist goed dat ze me kunnen counteren. Kunnen ze direct een boel onzin ontkrachten.'

'Dat is zeker niet onbelangrijk. Met wie zou je graag in gesprek gaan? Welke mensen kennen jou – bij wijze van spreken – beter dan jij zelf?'

'Melisa natuurlijk, de vrouw die mijn leven heeft gered. Mijn moeder Agnes, maar ook mijn manager Danny, die ik vaak tot wanhoop drijf, haha. Verder mijn vriend Tonny uit Diemen. Mijn tijd met hem was echt fantastisch. Uit de voetballerij Sjaak Swart, die altijd een soort voetbalvader voor me is geweest. En dat nog steeds is, eigenlijk. En Mitchell Dijks moet er ook in. De twee afleveringen van *Bij Andy in de auto* met hem zijn door mijn volgers het meest gewaardeerd.'

'Lijkt me een mooi rijtje. Het zou inderdaad de basis kunnen zijn voor een interessante opvolger van *Geen genade*. Laten we er maar voor gaan.'

'Helemaal goed. Het wordt lachen, gieren, brullen, en misschien ook huilen geblazen, want ik vertel alles, ook over de pijnlijke dingen.'

'Je moet wel zo veel mogelijk *all the way* gaan, inderdaad. Voor een complete schets. Ook de rechtszaak waarin je tegenover je oudste dochters komt te staan moet erin.'

'Dat besef ik, ja. Moeten we trouwens nog iemand regelen voor een voorwoord?'

'Weet ik niet. Eigenlijk is dit gesprek al geschikt als proloog.'

'Proloog? We gaan de Tour de France toch niet rijden?'

'Haha, nee. Naast de inleiding van de Tour noemen we de inleiding van een boek ook een proloog. Een andere vorm is inderdaad een voorwoord door een ander, zoals Zlatan Ibrahimović in je vorige boek. Hij sprak mooie woorden over je. Heb je hem nadien nog gesproken?''

'Nee. Helemaal niet. Ik was ook niet echt bevriend met hem.'

'En toch deed hij het voorwoord?'

'Dat had van mij niet hoeven, maar het was wel goed voor de pr. Een grote naam doet het altijd goed, zo werkt het toch?'

'Zeker. Je hoeft ook niet per se een voorwoord door iemand te laten componeren. Je mag ook zelf iets zeggen tegen de lezers, bij wijze van inleiding. Tot u spreekt: Mr. G.B.J. van der Meijde, over de toestand in de wereld. Nou ja, in jouw wereld dan.'

'Ja, haha, dat lijkt me wel iets. Laat ik iets van mijn serieuze kant zien. Schrikken de mensen zich een hoedje.'

'Lijkt me een mooie opener. Doen we.'

'Nou, succes dan maar.'

'Jij succes.'

‘Alles komt goed’

‘Ik ben een beetje gek, dat weet ik heus wel. Maar ik ben nu wel weer helemaal mezelf. Het toneelspel is voorbij. Het echte leven is begonnen.’

Het zijn de laatste woorden uit *Geen genade*, mijn eerste boek, uit 2012. Tien jaar later ligt er dus een opvolger – *Andy!* – over hoe het me de afgelopen periode is vergaan, met links en rechts een *flashback* naar vroegere tijden. Een mens kan zich nu eenmaal niet loskoppelen van zijn verleden, zeker niet als er kinderen en een tumultueuze voetballoopbaan in het spel zijn. En het klinkt misschien vreemd, maar het nieuwe boek is er ook gekomen om mezelf te testen. Heb ik mezelf gehouden aan de dromen en doelstellingen uit de laatste episode van *Geen genade*? Dat ik een beetje gek ben, en misschien wel meer dan een beetje, staat als een paal boven water. Maar ben ik, op mijn 42ste levensjaar, de persoon die ik wilde zijn?

De eerste onthulling zal ik alvast doen. Ik heb een spirituele kant. Voor de mensen die nu dreigen van hun stoel te vallen, zal ik het – in alle rust – nog een keer zeggen: ik, Andy van

der Meijde, heb een spirituele kant. En ik zal het nog sterker vertellen: die heb ik altijd gehad. Alleen liep ik er nooit mee te koop. Daar was ook niet echt aanleiding toe. Mijn familie is weliswaar van katholieke origine, maar praktiserend waren we thuis nooit. Daar moest je in de Arnhemse volksbuurt Malburgen-West, waar ik ben opgegroeid, ook niet mee aankomen. Dan had je een weinig fijnzinnig 'doe normaal, joh, gek!' naar je hoofd geslingerd gekregen. Alleen mijn neefje heeft ongeveer dezelfde levensovertuiging als ik. Ook hij heeft spirituele trekjes.

Vanuit de katholieke school waar ik op zat, gingen we weleens naar de kerk, met Pasen bijvoorbeeld. Dat vond ik bijzonder. Ik had wel iets met de sfeer die er hing. Later in mijn leven, zeker ook tijdens mijn verblijf in Italië en Engeland, had ik vaak de neiging een kerk te bezoeken. Om rust in mijn hoofd te krijgen, mijn gedachten te ordenen. Maar de stap ernaartoe maakte ik dan nét niet. Dan vond ik andere dingen op dat moment toch even iets belangrijker. Jammer eigenlijk. Maar wat niet was, kan nog komen.

Dat er iemand is die mij beschermt, of dat er iets is dat mij beschermt, daarvan ben ik heilig overtuigd. Of het een God is, dat weet ik niet. Noem het een hogere macht. Ik geloof dat mijn levenspad al is uitgestippeld, dat het boek van mijn leven al geschreven is, om het zo maar uit te drukken. Uiteraard moet je er zelf invulling aan geven, maar mijn lot is

bepaald. En dat bedoel ik positief. Een paar keer per week krijg ik een signaal van boven. Wat precies is moeilijk uit te leggen, omdat het om een gevoel gaat. Een gevoel dat me eraan doet herinneren dat het allemaal goed komt. Dat ik me niet al te druk hoeft te maken over de toekomst en gewoon van het leven moet genieten. Eén van de tatoeages op mijn lichaam is van een engel die een duivel door z'n kop steekt. Die heb ik bewust laten zetten, om de grote symbolische betekenis voor mezelf: weg met het negativisme, weg met de draken uit het verleden.

Dat ik vijf dochters heb gekregen, en niet één zoon, is ook een stukje lotsbestemming geweest. Ik had graag een zoon gehad die profvoetballer was geworden, maar in dat opzicht sla ik een generatie over. Een van mijn dochters krijgt een jongen die later voetballer wordt. Ook dat is voorbestemd. En nogmaals, het klinkt misschien wat zweverig, maar ik heb daar een rotsvast geloof in. Omdat ik het voel. Omdat het scenario zich in mijn dromen al heeft ontrold.

Zelf heb ik een mooi leven nu. Om te komen waar ik ben, heb ik veel meegemaakt – en moeten doorstaan. Een moeilijke jeugd, hoge pieken en diepe dalen als voetballer, een bizarre levensstijl met miljoenen euro's die ik over de balk smeed, problemen met ex-vrouwen, met kinderen. Voor de goede orde: veruit het meeste heb ik over mezelf afgeroepen. Maar het is nu eenmaal zo gelopen, terugdraaien kan niet meer. Andere

mensen waren na zoveel tumult in een hoekje gaan zitten huilen, ik niet.

Daarbij komt dat ik altijd goed ben (geweest) voor mensen, ongeacht hun achtergrond. Zwart of wit, arm of rijk, zwerver of directeur, homo of hetero, ik heb respect voor iedereen. Dus als ik in het hiernamaals verantwoording moet afleggen aan die hogere macht – en dat gaat gebeuren, daar geloof ik heilig in – dan valt het oordeel positief uit. Dan ga ik naar de hemel, niet naar de hel. Wel krijg ik een paar tikken om de oren als het gaat om de manier waarop ik met mijn drie oudste dochters ben omgegaan. Dat verdient niet de schoonheidsprijs, dat had ik anders moeten aanpakken. Maar ik heb nooit iemand bewust pijn willen doen, ben geen slecht persoon.

In de loop van de jaren ben ik positief gebleven en uiteindelijk de vrije jongen geworden die ik altijd ben geweest en heb willen zijn: een zelfstandig ondernemer, eigen baas, iemand die alleen doet wat-ie zelf wil. Dat had ik vroeger nooit kunnen bevroeden, maar ik heb het geflikt. Op eigen kracht. Ik geniet nu van de vrijheid, van de rust en van mijn werk. Ik doe alleen dingen die ik leuk vind. Als ik voor een klus veel geld kan pakken maar ik heb er geen zin in, doe ik het niet. Omdat ik naar mijn hart luister, naar mijn gevoel.

Door de vele programma's, die ik trouwens met plezier maak, ben ik best vaak onderweg. Maar het liefst ben ik thuis. Ik

ben een echte huismus, een die 's nachts vaak niet kan slapen van enthousiasme. Omdat ik me dan verheug op de simpele dingen die ik de ochtend erop ga doen. Een kopje koffie drinken met Melisa en de kinderen. Dat is voor mij de grootste rijkdom die er is. Echt, geluk zit 'm voor mij in kleine dingen, in details. Ik hoop dat het zo blijft. Ik weet het eigenlijk wel zeker. Waarom? Omdat het zo moet zijn.

Andy van der Meijde

Moederskindje

Er bestaat een onverbreekelijke band tussen Andy en zijn moeder Agnes. Hij kan niet zonder haar, zij niet zonder hem. Niets dat daartussen kan komen. Of toch? Vrij recent hebben moeder en zoon bijna een jaar lang geen contact gehad. Onverteerbaar, vindt Andy. Onverteerbaar, vindt ook Agnes. 'Maar als je vader in het spel is, ben ik weg,' zegt ze, met een van zielenpijn vertrokken gezicht.

Ook zonder navigatie is de woning van Agnes Neervoort in het Gelderse Dieren vandaag eenvoudig te vinden, want de netjes geparkeerde bolide van Andy dient als het ideale herkenningspunt. Tegen het decor van eenvoudige arbeidershuizen in een typische volkswijk steekt de blitse BMW M8 van de ex-topvoetballer fel af. Buurtjongens verdringen zich rond 'het monster op vier racewielen'. Waarde: 253.000 euro. 'Ik ga later ook in zo'n auto rijden,' zegt een gozertje van een jaar of dertien, een klassiek 'matje' bungelend in zijn nek. Zijn vriendje, bal aan de voet, corrigeert hem: 'Dan moet je net zo goed worden als Lionel Messi. Of Andy van der Meijde. En dat gaat je niet lukken.'

Aan tafel in de woonkeuken is het *quality time* voor Andy en Agnes. Of gewoon: koffietijd. Met een kop oploskoffie en een sigaretje nemen moeder en zoon, bij wijze van vertrouwd ritueel, het leven door. Zoals ze dat al duizenden keren hebben gedaan en nog heel vaak hopen te kunnen doen. 'Dit vind ik het mooiste wat er is,' zegt Agnes. 'Ik ook,' zegt Andy, om er schaterlachend aan toe te voegen: 'Nou ja, samen met een paar andere dingen dan.' Agnes: 'Begin je nú al over seks?' Andy: 'Nou ja, neuken staat zeker wel in dat rijtje.' Agnes: 'Ouwe neukerd die je bent. Maar vertel, hoe is het?'

Andy: 'Ik ben me gisteren het apelazarus geschrokken, met deze auto. Je weet toch dat ik eigenlijk nooit te hard rijd of bekeuringen krijg?' Agnes: 'Ja, wat dat betreft ben je een brave burger.' Andy: 'Veiligheid is belangrijk, ook al gaan er soms mensen naast me rijden die me herkennen, en dan foto's of filmpjes maken. Of me uitdagen om te racen.' Agnes: 'Prima, toch. Zolang jij je maar niet uit de tent laat lokken.' Andy: 'Dat is het nou juist. Normaal gesproken niet, dit keer wel.' Agnes: 'Jongen, toch. Maar jouw auto staat hier voor de deur, en jij zit hier bij me, dus het is gelukkig goed afgelopen. Maar vertel.'

Andy: 'Ik kwam terug van opnames in Rotterdam, had lang in de file gestaan, was moe, en al dicht bij huis. Ik reed keurig op de rechterrijbaan van de A1, toen er – vanuit het niets – opeens een auto voor me ging rijden, en een spelletje begon te

spelen. Remmen, gas, remmen, gas, remmen, gas. Normaal laat ik me niet verleiden tot een wedstrijdje, maar het was een jonge gast in een Golf, dus ik stuur naar de linkerbaan en geef vol gas, vroeemm... Die auto achter me aan, ook op de linkerbaan, hij vol gas, ik vol gas, echt een duel. Op de rechterbaan reden vrachtwagens, maar ik naderde al snel de afslag naar Apeldoorn, dus ik tussen die vrachtwagens door naar rechts. Ik trap nog een keer op het gaspedaal, wilde natuurlijk wel winnen, maar ging daarbij over de vluchtstrook. Ik pak de afslag, zwaai nog een keer naar de bestuurder, maar wat denk je?’

Agnes: ‘Nou?’ Andy: ‘Gaat bij die auto een stopbord aan: ‘Politie, volgen.’ Agnes: ‘Nee!’ Andy: ‘Bleek het een agent in burger te zijn in een onopvallende auto. En er kwam ook nog een andere agent in burger achter me rijden, in een Seat Ibiza. Ik had geen andere keus dan volgen, maar op dat moment zakte de wereld onder mijn voeten vandaan. Ik zat flink in de zenuwen, vreesde mijn rijbewijs kwijt te raken, mijn programma’s, och, er speelde van alles door mijn hoofd.’ Agnes: ‘Maar jongen toch, zij daagden jou toch uit? Dat mogen die politiemensen toch helemaal niet doen?’ Andy: ‘Eigenlijk niet, maar ik moet me ook niet uit de tent laten lokken. Dus ik stop, en die agent in burger zegt, met een lachend gezicht: “Hey Andy, tsjonge, dat was wel een ritje, hé.” Waarop ik inderdaad aangaf dat ik me door hem uitgedaagd voelde. Dat gaf hij toe. Zoals hij ook zei dat hij had gezien dat ik het was in die auto. Hij wilde

kennelijk een beetje dollen. "Dat liep mooi uit de hand," zei ik, "ik sta hier te trillen op mijn benen, je hebt me echt laten schrikken, ik heb die auto pas sinds kort, gek." Het sfeertje was overigens best gezellig, ik stond daar gewoon een sigaretje met die gasten te roken.' Agnes: 'Maar heb je nou een boete gekregen? Of wat hebben ze gedaan?' Andy: 'Ja, een boete. Gelukkig niet voor de snelheid, want dan zou ik m'n auto echt kwijt zijn geweest. Wel voor het overschrijden van de vluchtstrook. Dat moesten ze wel doen, zeiden ze. Het was iets van 300 euro.' Agnes: 'Dat is heel veel geld, jongen.' Andy: 'Klopt ma, maar het is een goeie les geweest. Gelukkig is het met een sisser afgelopen. Ik laat me niet meer uitdagen in de auto, ook niet om een beetje te ouwehoeren.'

De uitglijder met de auto doet niets af aan de trots die Agnes voor haar zoon voelt. Voorzichtig haalt ze een ingelijste elftal-foto van de muur. Het is de foto die het internationale basisdebuut van Andy bij Ajax markeert, in Moskou tegen Spartak, op 17 maart 1998. 'Deze foto is mij ontzettend dierbaar,' zegt ze. 'Ik kijk er elke dag naar. En ik heb het gevoel dat je dan een beetje meekijkt, hier thuis. Over mijn schouder.' Andy: 'Moet ik dat wel willen?' Agnes: 'Jawel hoor, er gebeuren hier nooit gekke dingen.' Andy: 'Oh nee? Wanneer heb je eigenlijk voor het laatst een man over de vloer gehad?' Agnes: 'Met wie ik iets had? Nou, hier in Dieren nog nooit. De laatste kerel had ik, heel lang geleden, in Diemen. Ik vind het prima zo, in mijn eentje.' Met een knipoog: 'Beneden is toch alles dichtgegroeid.'

Er zitten spinnenwebben op. Ze doet niets meer.' Andy: 'Hahaha. Maar zou je nooit meer een man willen?' Agnes: 'Echt niet. Sommigen met wie ik destijds iets had, deden het om jou, had ik het gevoel. Ze liepen op te scheppen dat ze iets met de moeder van Andy van der Meijde hadden. Vond ik verschrikkelijk.' Andy: 'Gekke mensen heb je toch.' Agnes: 'Daar was ik al langer achter.'

Agnes wrijft behoedzaam over de elftalfoto. 'Ik herken Edwin van der Sar, de broertjes De Boer. Danny Blind. Is dit Arveladze?' Andy: 'Nee, dat is Laudrup. Die lijkt er precies op, haha. Maar het was een fantastische ploeg. Ik kan me herinneren dat het daar in Moskou steenkoud was, tien graden onder nul, en het veld kiezelhard. Kon je nauwelijks op voetballen. We verloren ook nog, 1-0.' Agnes: 'Voor mij gaat het om het moment. Dat je Europees debuteert in het grote Ajax, dat je tussen die grote namen staat, in het verre Moskou.' Het is de symbolische waarde die het 'm doet voor haar. 'Deze foto houd ik altijd bij me. Tot ik er niet meer ben.'

Agnes beheert sowieso het archief van Andy. 'Vanaf het begin heb ik alles verzameld,' zegt ze. 'Ik heb zelfs nog oude videobanden van wedstrijden uit de Shell-competitie, met de A1 van Ajax. Maar ja, die kun je niet meer afspelen. Het zijn Betamax-banden, geloof ik. Ik heb ook nog ontelbaar veel artikelen uit kranten en tijdschriften. De helft ervan ligt in een grote doos, die heb ik nog niet eens ingeplakt.' En dan is er de

collectie shirts van Andy. Aanvankelijk indrukwekkend in aantal, tegenwoordig teruggebracht tot bescheiden proporties. Andy: 'Ik ben altijd een weggever geweest. Ik gaf mijn shirts weg aan iedereen die erom vroeg. Deed me niets.' Agnes: 'Om de haverklap kwam je hier weer een shirt ophalen. Vond ik jammer.' Andy: 'Ik soms ook. Achteraf dan. Zo wilden de fanatieke supporters van Ajax heel graag mijn shirt in het supportershome hangen. Dus ik haal het bij jou op, overhandigde het aan die gasten, en wat denk je: een week later brandde het home af.' Agnes: 'Zo zonde. Dat debuutshirt heb je toch nog wel? Met nummer 34?' Andy: 'Dat dácht ik nog te hebben. Totdat ik het café van mijn zwager binnenkwam. Zag ik het daar aan de muur hangen, ingelijst en wel. Zijn vrouw Denise moet het een keer stiekem bij ons uit de kast hebben gehaald.' Agnes: 'Dat pik je toch niet?' Andy: 'Tuurlijk niet. Ik wacht het juiste moment af. Als mijn zwager een keer goed dronken is, en dat komt vaak genoeg voor, jat ik het terug.' Agnes: 'Dat moet je niet in dit boek zeggen. Dan is hij voorbereid.' Andy: 'Ik doe het in de week voor de presentatie. Als hij dit leest, heb ik het weer terug, geloof mij maar.'

In de woonkeuken prijkt verder een ingelijste foto van Agnes met Andy in de kleuterleeftijd. Andy is de jongste van drie kinderen. Angelique de oudste, Dinie de middelste. Wie naar foto's van haar dochters zoekt, kan lang blijven zoeken. 'Met jou heb ik meer dan met die meiden,' zegt ze. 'Als ik het leven over kon doen, zou ik alleen maar jongens willen hebben.'